

РЕШЕНИЕ

№ 24751

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Петър Савчев

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8978** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Производството е образувано по касационна жалба на „АЛЕГРО-В“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение № 1447 от 25.03.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 129^{-ти} състав, постановено по НАХД № 1539/2024 г. С решението е потвърдено **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 717868-F700111/10.08.2023 г., издадено от директор на офис „М.“ в ТД на НАП-С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекс за социално осигуряване за нарушение на чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. във вр. чл. 5, ал. 4, т. 2 от Кодекс за социално осигуряване.

С касационната жалба се твърди: неправилност на въззивното съдебно решение поради неправилното прилагане на материалния закон във връзка с обсъждане на събраните по делото доказателства. В откритото съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в откритото съдебно заседание.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, респ. – правилност на въззивното решение, несподеляйки твърденията на касатора.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63а, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивното съдебно решение е неправилно, като са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:

Въззивният съд, като инстанция по фактите, е установил, че касаторът е дружество, което е „осигурител“ и „работодател“, поради което за него важат нормите на КСО и поднормативните актове по прилагането му. Като адресат на чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от НАРЕДБА № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, във вр. чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО, дружеството всеки месец е следвало да подава в ТД на НАП-С., офис „М.“, декларация образец № 1 „Данни за дължими вноски за държавно обществено осигуряване, данни за здравно осигуряване, данни за допълнително задължително пенсионно осигуряване, данни за гарантирани вземания на работниците и служителите“ и образец № 6 „Данни за дължими осигурителни вноски“, поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване – в законоустановения срок – до 25-то число на месеца, за който се отнасят данните. Установено е, че декларация образец № 6 за месец май 2022 г. е била подадена на 25.01.2023 г. и прието с протокол № 22000233154357/25.01.2023 г. При това закъснение, и след направена справка в ИМ на НАП, за подаване на декларация образец № 6 за месец май 2022 г. , е установено, че касаторът като „работодател“ и „осигурител“, не е изпълнил задължението си по чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО за подаване на декларация образец № 6 за периода май 2022 г. в законоустановения срок. С оглед на така установената нарушение, на 20.03.2023 г. И. С. И., на длъжност „старши инспектор“ в ТД на НАП-С., офис „М.“ съставя акт за установяване на административно нарушение № F700111/20.03.2023 г. срещу касатора, в който е описано горепосоченото нарушение на чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредбата във вр. чл. 5, ал. 2, т. 4 от КСО. Въз основа на така съставения АУАН, на 10.08.2023 г. , директорат на офис „М.“ в ТД на НАП-С. издава процесното **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 717868-F700111/10.08.2023 г. , с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекс за социално осигуряване за нарушение на чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. във вр. чл. 5, ал. 4, т. 2 от Кодекс за социално осигуряване.

Гореизложената фактическа обстановка не се оспорва от касатора. Касационните основания, които се излагат и се моли отмяна на въззивното решение са свързани с

неспазване на сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, като се навежда, че 3-месечният срок за съставяне на АУАН, който започва да тече от датата на откриване на нарушението, в случая следва се изчисли от датата на нарушението – 28.06.2022 г. , когато е изтекъл срокът по Наредбата за подаване на декларацията. Към тази дата нарушителят бил известен, поради данните в информационната система на НАП.

Другото касационно основание, което се навежда е, че НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, доколкото имуществената санкция от 500 лв. била изписана на ръка.

Настоящата съдебна инстанция приема, че правилно въззивният съд е съобразил, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, тъй като съгласно чл. 355, ал. 5 от КСО актовете за установяване на административните нарушения се съставят от органите на Националната агенция за приходите, а наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от упълномощено от него длъжностно лице. Т. качество има старши инспектор по приходите И. И. на основание чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП. Съгласно заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. , издадена от изпълнителния директор на НАП, е видно, че той е делегирал правомощията си за издаване на НП на директорите на офиси на ТД на НАП.

Неправилни, обаче, са съображенията на въззивния съд, че в случая са спазени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, тъй като съгласно мотивите на ТР № 4/29.03.2021 г. на ОСС на ВАС, I и II колегия, административно-наказателното преследване се изключва по давност, ако не е съставн АУАН в продължение на 3-месеца от откриване на нарушителя, а не от момента, в който е съществувала възможност той да бъде открит, или пък от момента в който горестоящ административен орган е счел, че е налице нарушение от точно определен нарушител. Неправилно районният съд тълкува мотивите на цитираното ТР, което е постановено по различен от настоящия казус, но съдържа принципни мотиви относно сроковете по чл. 34 от ЗАНН във връзка с изчисляването на тези срокове. Районният съд не чете ТР в цялост и систематически, като приема, че ТР разяснява, че по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН откриване на нарушителя означава установяване и индивидуализиране на деяние, осъществяващо състав на административно нарушение, а не съществуването на възможност това да бъде направено. Съгласно ТР“ „релевантна за началото на срока по чл. 34, ал. 1, изречение 2, предложение 1 ЗАНН е първата дата, на която в Комисията за защита на потребителите е била налична необходимата информация за индивидуализация на нарушението /в конкретния случай това е датата, на която е било видно от информационната система на НАП, че касаторът не е подал декларацията по КСО/. Според законодателя срокът от три месеца е разумен и достатъчен по своята продължителност за това съответната администрация да извърши служебно необходимата проверка въз основа на наличните данни и документи, за да установи процесното административно нарушение по чл. 68в, 68г, 68ж, т. 1-11, 13, 15, 18 – 23 и чл. 68к, т. 3 - 6 ЗЗП чрез съставянето на акт по чл. 36, ал. 1 ЗАНН. Бездействието на длъжностните лица от Комисията за защита на потребителите при упражняване на това им правомощие по чл. 233 ЗЗП във вр. с чл. 36, ал. 1 ЗАНН не може нерегламентирано да води до удължаване на сроковете за осъществяването на административнонаказателна отговорност.

С т. 3 от Тълкувателно решение № 48 от 28.12.1981 г. по тълкувателно дело № 48/1981 г. на Общото събрание на Наказателна колегия на Върховния съд е прието, че и „при

паралелно действащите контролни органи трябва да се изходи от принципа, че нарушителят е субект на права в административнонаказателното правоотношение. С откриване на нарушителя, от който и да е контролен орган възниква административнонаказателното правоотношение. И в този случай тримесечният срок тече от деня, в който за първи път е открит нарушителят от единия от паралелно действащите контролни органи.“ Следователно, неправилно въззивният съд е приел, че нарушението и нарушителя са установени най-рано на 25.01.2023 г. , когато декларация образец № 6 за месец май 2022 г. е била подадена на 25.01.2023 г. и приета с протокол № 22000233154357/25.01.2023 г. – извън законоустановения срок за подаване. След като АУАН е съставен на 20.03.2023 г. , то не е спазен срокът по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, тъй като 3-месечният срок за съставяне на АУАН, който започва да тече от датата на откриване на нарушението, в случая следва се изчисли от датата на нарушението – 28.06.2022 г. , когато е изтекъл срокът по Наредбата за подаване на декларацията. Към тази дата нарушителят бил известен, поради данните в информационната система на НАП.

За пълнота следва да се посочи, че е неоснователно последното касационно основание на касатора, че НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, доколкото имуществената санкция от 500 лв. била изписана на ръка. Правилно е съображението на въззивния съд, че изписването на ръка на размера на глобата не е порок на НП, което е диспозитивен документ по смисъла на чл. 144 от АПК във вр. чл.чл. 179 и 180 от ГПК, който се ползва с формална доказателствена сила, а именно, че изявленията са на лицето, подписало документа, която не се опроверга по делото.

В заключение следва да се посочи, че въззивният съд е изложил правилни съображения за неприложението на чл. 28 от ЗАНН, визираща ненаказване при маловажен случай на нарушение. Наказващият орган правилно е приложил санкционната норма на чл. 355, ал. 1 от КСО, като е наложил имуществена санкция по минимума, поради което не следва да се обсъжда чл. 27, ал. 5 от ЗАНН за слизване под минимума. Въззивният съд се позовава на ТР № 1/12.12.2007 г. на ОСНК на ВКС, според което преценката на административно-наказващият орган за маловажност на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Нормата на §1, т. 4 от ДР на ЗАНН постановява, че маловажен случай е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Правилно е съобразил въззивният съд, че в случая нарушението е формално, на просто извършване, и за довършването му не е необходимо настъпването на допълнителен съставомерен резултат, освен фактът на извършването му. По делото не се установява наличието и на третата алтернатива от визираната дефинитивна норма, а именно – „други смекчаващи обстоятелства“, които да редуцират степента на обществената вредност на нарушението, в сравнение с обичайното проявление на нарушенията от същия вид. Настоящият съсътва споделя съображенията на въззивния съд, че в случая са засегнати обществените отношения, свързани с осигурителната система в страната, и по конкретно с обезпечаване възможността за текущ осигурителен контрол върху наетите от дружеството лица. В същото време, срокът на забавата за подаване на процесната декларация не може да се

определи като пренебрежимо кратък.

Предвид всичко изложено до тук, поради нарушение на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, процесното НП е е незаконосъобразно, поради което, въззивното решение следва да бъде отменено.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, на касатора следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 400 лв.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXIV^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ , по жалба на „АЛЕГРО-В“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] решение № 1447 от 25.03.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 129^{-ти} състав, постановено по НАХД № 1539/2024 г.

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 717868-F700111/10.08.2023 г. , издадено от директор на офис „М.“ в ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да заплати на „АЛЕГРО-В“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 1 от АПК, деловодни разноски в размер на 400 лв.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.